

ΓΝΩΜΗ

Όταν η Ελλάδα θέτει την ατζέντα

Για την ελληνική εξωτερική πολιτική, παραμένει επίκαιρη μια από τις διαπραγματευτικές αρχές του πρώην αμερικανού υπουργού Εξωτερικών Τζέιμς Μπέικερ. «Ποτέ μην επιτρέπεις στον άλλον να θέτει την ατζέντα». Αυτήν ακολούθησε ο έλληνας Πρωθυπουργός, ενισχύοντας τη διαπραγματευτική θέση της χώρας μας. Συνιστώντας μια αφετηρία από κοινού με μετρίσιμη πρόοδο έναντι του «δόγματος της ακινησίας» αλλά και της απουσίας σχεδιασμού πολλαπλών σεναρίων εξέλιξης των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Οχι μόνο έναντι της Τουρκίας αλλά και ευρύτερα έναντι του

ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΣΕΡΜΠΟΥ

εξελισσόμενου γεωπολιτικού παιχνιδιού και των περιφερειακών του διαθλάσεων. Πέντε λόγοι που συνηγορούν προς αυτή την κατεύθυνση:

Στο τελευταίο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, η γερμανίδα καγκελάριας κατανόησε πως η Ελλάδα δεν μπλοφάρει και – εφόσον προκληθεί – θα ενεργοποιήσει ισχυρή για να προασπίσει τα κυριαρχικά της δικαιώματα.

Επιπλέον, η γερμανική αντιπροσωπεία αντιλήφθηκε πως η στήριξη εκ μέρους της Ελλάδας ως προς τη φιλόδοξη ατζέντα της προεδρίας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την παροχή αλληλεγγύης εκ μέρους των εταίρων της. Με άλλα λόγια, η αλληλεγγύη της Αθήνας θα παραμείνει νόμιμα εξαργυρώσιμο. Μια πολιτική που θυμίζει αντίστοιχες τακτικές κινήσεις εκ μέρους του Ανδρέα Παπανδρέου τη δεκαετία του '80. Για τον Κυριάκο Μητσοτάκη, λειτουργεί και ως παράλληλο σχέδιο μ' εκείνο των κυρώσεων, τα οποία και ξεδιπλώνει ταυτόχρονα. Ασκώντας ωφέλιμη πίεση στην Ευρώπη, να σκώσει το γάντι και να αναποδογυρίσει την τουρκική μεθοδολογία. Διαπραγματευόμενη το πλέγμα των ευρωτουρκικών σχέσεων μ' ένα θεσμικό πλαίσιο αρεσιμότητας που θα έχει αρχή, μέση και τέλος. Οχι μέσω «τσαπατσουλικών» βραχυπρόθεσμων διευθετήσεων αλλά ενός πολυεπίπεδου πλέγματος αλληλεξάρτησης που θα διέπεται από προσπτικό σχεδιασμό και στρατηγικό βάθος. Δοκιμάζοντας την αναμικτή κουλτούρα των Βρυξελλών και ενισχύοντας την ανάγκη ενεργοποίησης ενός συνεκτικού γαλλογερμανικού άξονα. Μετά την οικονομία και στην εξωτερική πολιτική.

Κι αυτό διότι εστιάζουμε στην προσπάθεια όχι μόνο του ελληνικού αλλά και του συλλογικού ευρωπαϊκού συμφέροντος. Το οποίο και καλούμαστε να υπηρετήσουμε τόσο για λόγους

γεωπολιτικής αναγκαιότητας όσο και ανταπόκρισης στο αίτημα της πλειοψηφίας της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Μακριά από πολιτικές υπεκφυγές και συστημικά αδράνεια. Η διαβρωτική επίδραση των ερντογανικών πολιτικών στον αξιακό μας πυρήνα, αποτελεί την καλύτερη αφήγηση ως προς την προσπάθεια των συλλογικών μας ευρωπαϊκών κατακτήσεων. Διαχωρίζοντας τους λαούς από τα καθεστώτα. Στέλνοντας ένα πικρό μήνυμα δημοκρατικής ανάτασης στη δικασμένη τουρκική κοινωνία και στο φιωμένο τμήμα της. Το λοιπόν, σκώσαμε το γάντι, τόσο στο πεδίο όσο και στις διαπραγματεύσεις.

Με βάση τα παραπάνω και λαμβάνοντας υπόψη πως η Γερμανία παραμένει μια χώρα που απεχθάνεται το ρίσκο όπως ο διάολος το λιβάνι, το Βερολίνο ανέλαβε ρόλο έντιμου διαμεσολαβητή. Προκαλώντας γεωπολιτικό αιφνιδιασμό που ανατρέπει το ιστορικό προηγούμενο. Κι όμως, στην τρέχουσα μεταβατική περίοδο για την παγκόσμια τάξη που προκρίνονται ευέλικτες και *ad hoc* διευθετήσεις σύνθετων προβλημάτων, οι θεσμικές εμμονές της Γερμανίας και τα κεκτημένα του ενωσιακού μοντέλου διακυβέρνησης (συγκριτικά με το επιβλαβές και αφόρητα συναλλακτικό πρότυπο – που κουβαλά η αδιαμεσολάβητη σχέση Τραμπ - Ερντογάν) προσφέρουν ασφαλέστερο προσώρα λιμάνι για την Ελλάδα.

Ακυρώνεται το περιεχόμενο του τουρκικού φακέλου προς την Ελλάδα. Πρακτικά, σήμαινε τη βαθμιαία αποδοχή μιας διμερούς και εφ' όλης της ύλης διαπραγματεύσεως. Με το μενού να αφορά τον βαθμό φινλανδοποίησης της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Χωρίς την ιδιότητα κράτους-μέλους της ΕΕ, το μόνο διαπραγματευτικό τραπέζι για τον έλληνα Πρωθυπουργό θα ήταν εντός του Λευκού Παλατιού. Με μια ατζέντα ασφυκτικά προσδιορισμένη από τους εκπροσώπους του οθωμανικού ισλαμισμού και του παντουρκισμού. Αυτό το τραπέζι το αναποδογυρίσαμε. Τίποτα περισσότερο αλλά και τίποτα λιγότερο.

Τέλος, στο εσωτερικό της χώρας, αποκρήχθηκαν οι υπονομευτικές και δικαστικές πρακτικές που συστηματικά εξέθρεψαν οι θορυβώδεις εκπρόσωποι της εθνικοαϊκιστικής κουλτούρας. Αυτή τη φορά, οι κακοφομισμένες σειρήνες βολικών φαντασιώσεων, τοποθετήθηκαν εκεί που ανήκουν. Στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Ο Σωτήρης Σέρμπος είναι αναπληρωτής καθηγητής Διεθνούς Πολιτικής στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης και ερευνητής στο **ΕΛΙΑΜΕΠ**.